

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, IČO: 04316509,
sídlem Velká Hradební 322/53, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
sídlem Na Výsledku I 1523/3, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, č. j. 3614/ZPZ/2017/ODP-475, JID 151999/2017/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 19. 9. 2017, č. j. 3614/ZPZ/2017/ODP-475, JID 151999/2017/KUUK, a rozhodnutí Městského úřadu Osek ze dne 27. 3. 2017, č. j. VMH-1145/17-56/17-Ho, se **pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě a následně doplněnou prostřednictvím právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, č. j. 3614/ZPZ/2017/ODP-475, JID 151999/2017/KUUK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Osek ze dne 27. 3. 2017, č. j. VMH-1145/17-56/17-Ho, kterým bylo Městu Osek povoleno dle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody“) pokácení 1 ks trnovníku akát, 1 ks vrby jívy a 2 ks třešní, vše rostoucí na pozemku p. č. „X“ v k. ú. Osek u Duchcova (dále jen jako „dřevina“) a současně bylo Městu Osek uloženo provedení náhradní výsadby 8 ks stromků nebo vzrostlých keřů a následná péče o náhradní výsadbu po dobu tří let od jejího provedení. Současně žalobce navrhl zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí. Rovněž požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že v řízení nebyl dostatečně vyhodnocen estetický a funkční význam dřeviny, a nebyla uložena adekvátní náhrada ekologické újmy, žalovaný uložil nedostatečnou a nekonkrétní náhradní výsadbu a nedbal tak, aby v obdobných případech nedocházelo k nedůvodným rozdílům. Dále nebyla zjištěna materiální pravda a zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisu.
3. Dále žalobce podrobně argumentoval, že důvodem pro povolení kácení je zasahování větví do trafostanice a stínění učeben a kabinetů, ačkoliv vrba jíva je vůči ořezu extrémně odolná, poškození trafostanice není konkretizováno a důvod ke kácení tak nebyl dán. Ve věci nebyl proveden ani posudek denního svícení, jako v jiné věci, okolnosti denního svícení měly být posouzeny. Stromy nebyly poškozeny, tedy měly estetický i funkční význam, na hodnocení estetického a funkčního významu pak prvostupňový orgán rezignoval, stejně tak chybí poměrování zájmu na kácení a zachování dřevin. Při povolení kácení měla být ekologická újma kompenzována a zjišťována hodnota kácených dřevin (odkázal přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 15 A 36/2011-100) s tím, že vyčíslení ekologické újmy je dle žalobce nezbytným krokem pro uložení přiměřené náhradní výsadby.
4. Dále ve věci namítl, že stanovení konkrétní náhradní výsadby nemůže být v kompetenci soukromé společnosti, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce plyne, že parametry náhradní výsadby upřesní projekt, který zajišťuje společnost Severočeské doly, a. s. V tomto směru odkázal i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 15 A 36/2011-100. Zvolená náhradní výsadba nebyla nijak odůvodněna a nemůže nehradit funkce kácených dřevin. Dle žalobce jsou pak nejlépe uzpůsobeny k růstu regionální odrůdy.
5. Dále žalobce zdůraznil, že prvostupňový orgán provedl ohledání na místě bez žalobce a ani jej nevyrozuměl o jeho konání, ačkoliv z něj čerpal skutková zjištění.
6. Dále žalobce také namítl, že prvostupňový orgán neumožnil žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. V tomto směru odkázal žalobce zejména na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, a další judikaturu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu žalobce uplatňoval pouze námitky proti pokácení třešní a dále se domáhal provedení důkazu znaleckým posudkem, který však žalovaný pro posouzení věci neshledal potřebným. Dále uvedl, že přestože vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin nebylo provedeno v přesné formě, závěr o nízkém významu dřevin v textu byl implicitně obsažen a podpořen fotodokumentací, nové projednání věci by nic změnit nemohlo. Žalovaný tak navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že kvantifikace ekologické újmy dle žalobce je pouze doporučenou konvencí. Pro správní uvážení v otázce ekologické újmy je pouze pomocným kritérium. Vyčíslení ekologické újmy není předpokladem pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin. Povinnost náhradní výsadby byla uložena konkrétním způsobem, byť by bylo optimální uvést i její druhové složení. Dále uvedl, že požadavek žalobce na tradiční odrůdy ovocných dřevin, je neúčelný, s ohledem na existující zastavěné části města Oseka. Neúčast žalobce při dokazování je dle žalovaného sice vadou, ovšem tato vada nemohla ovlivnit výsledek řízení. S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti předmětného správního rozhodnutí. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nedostatečného vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny a uložení náhradní výsadbou nekonkrétním způsobem. V prvostupňovém rozhodnutí pak bylo ve vztahu k vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny pouze stručně uvedeno, že: *„Po provedené prohlídce a po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřeviny, bylo orgánem ochrany přírody a krajiny konstatováno, že důvody uvedené v žádosti zcela odpovídají skutečnosti. Správní orgán*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posoudil všechny důvody, především pak výsledky šetření na místě a s ohledem na zdravotní stav dřevin, poškozování majetku a ohrožení zdraví a bezpečnosti osob rozhodl, jak ve výroku uvedeno“. Dle názoru soudu by takové stručné odůvodnění bez dalšího bylo zcela nedostačující a nepřezkoumatelné. Na tomto místě soud uvádí, že prvostupňové a žalobou napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. Proto se soud zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje podrobnější odůvodnění ve vztahu k výše uvedeným skutečnostem. V tomto rozhodnutí jsou pak určité úvahy žalovaného uvedeny na straně 3 napadeného rozhodnutí, ani zde však žalovaný estetické a funkční hodnoty dané dřeviny nijak blíže nevyhodnocuje, pouze se částečně (nikoliv však dostatečně) zabývá otázkou osvětlení, ekologické újmy a náhradní výsadby. Na straně 2 napadeného rozhodnutí pak sám žalovaný uvádí, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje podrobně rozvedenou úvahu vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny, sám pak pouze lakonicky uzavírá, že úvahy a důvody jsou z rozhodnutí seznatelné, aniž by je jakkoli specifikoval či rozvedl. Napadené rozhodnutí je tak pro nedostatečné vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny nepřezkoumatelné.

11. Ohledně nepřezkoumatelnosti úvah o kompenzaci kácení novou náhradní výsadbou žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na straně 3 konstatuje, že neurčitost náhradní výsadby v rozhodnutí prvostupňového orgánu je vadou rozhodnutí, uvádí však, že tato vada neznemožňuje kontrolu plnění uložené povinnosti a bylo by nevhodné věc vracet k novému projednání. V prvostupňovém rozhodnutí pak odůvodnění k otázce náhradní výsadby zcela absentuje. I v tomto případě se ztotožnil s názorem žalobce a shledal jeho námitku jako důvodnou. Soud konstatuje, že zvláštní úprava v zákoně o ochraně přírody neobsahuje ustanovení, která by blíže stanovila náležitosti výroku rozhodnutí, kterým je uložena náhradní výsadba za vykácené mimolesní dřeviny. Na výrok je tedy nutno vztáhnout obecné požadavky na výrok správního rozhodnutí. Výrok musí být jasný, jednoznačný a srozumitelný a vrchnostenský. Na rozdíl od správních orgánů dospěl soud k závěru, že výše uvedený výrok takovým požadavkům nevyhovuje. Předmětem správního rozhodnutí v daném konkrétním případě je stanovení náhradní výsadby, a to nejen co do počtu vysazených dřevin, ale i co do jejich umístění a druhové skladby. Soud konstatuje, že konkrétní druhová skladba výsadby je určena zcela obecnými pojmy (v daném případě určením 8 ks „stromků nebo vzrostlých keřů“) bez bližší specifikace. Úkolem správního orgánu v daném řízení bylo mimo jiné právě stanovit i druhovou skladbu náhradní výsadby na jednotlivých pozemcích. Druhová skladba musí být stanovena již v samotném výroku rozhodnutí určitě a tak, aby byla možná případná následná kontrola dodržení povinností ve výroku správního rozhodnutí uvedených. Správní orgán nemůže ponechávat skutečnost, o které měl vrchnostensky a jednoznačně rozhodnout na vůli kohokoli, včetně žadatele o kácení, pokud povinnosti žadatele o kácení stanoví neurčitým způsobem. Ve výše uvedené skutečnosti rovněž soud spatřuje nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Není však v této souvislosti důvodná další navazující námitka žalobce, že by náhradní výsadba byla v kompetenci soukromé společnosti. Taková skutečnost ve výroku napadeného rozhodnutí ani výroku prvostupňového orgánu uvedena není, a pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že žadatel o kácení ve věci náhradní výsadby spolupracuje se soukromou společností, nemá tato skutečnost vliv na výše uvedené závěry soudu. K další navazující námitce žalobce, že nebyla zjištěna hodnota kácených dřevin, resp. provedeno vyčíslení ekologické újmy, soud uvádí, že z hlediska obecných požadavků na přezkoumatelnost správních rozhodnutí je nutné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí bylo jednoznačně patrné, jakým způsobem byla ohodnocena hodnota kácených dřevin a jakým způsobem dospěl správní orgán k počtu dřevin, které stanovil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jako náhradní výsadbu za vykácené dřeviny. Znalecký posudek z oboru dendrologie je podkladem, který argumentaci správního orgánu značně ulehčí. Ani ze samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjistitelné, jakou (dendrologickou) hodnotu měly jednotlivé dřeviny, ani žádné další podrobnosti k hodnotě kácených dřevin či ekologické újmě vzniklé jejich kácením a ani důvody pro stanovenou náhradní výsadbu a její konkrétní (druhový) rozsah. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze argumentuje, že vyčíslení ekologické újmy zákon výslovně nevyžaduje a že dostatečným podkladem v dané věci je fotodokumentace založená ve spise, aniž ji však sám jakkoliv hodnotí. V žalobou napadeném rozhodnutí pak uvedené nedostatky prvostupňového rozhodnutí nejsou nijak odstraněny a postup prvostupňového orgánu je plně aprobován. Soud poukazuje, že stanovení náhradní výsadby odvisí vždy od správního uvážení, tedy pokud správní orgán přistoupí k závaznému určení nějakých skutečností, byť i na základě správní úvahy, musí být tato úvaha uvedena v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelná a musí být uvedeny veškeré skutečnosti a podklady, které správní orgán při své úvaze hodnotil a musí být seznatelné, jak tyto podklady hodnotil. K tomu však v prvoinstančním ani v žalobou napadeném rozhodnutí správní orgány nepřikročily. Ve výše uvedených skutečnostech spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve vztahu k určení rozsahu náhradní výsadby v korelaci k hodnotě vykácených dřevin.

12. Vzhledem ke skutečnosti, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje jakékoliv konkretizované hodnocení skutečností zjištěných či zjistitelných v rámci místního šetření a hodnocení výše uvedených skutečností je zcela nedostatečné, je nutno uvedený závěr žalovaného vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny a také uložení náhradní výsadby (navíc nekonkrétním způsobem) skutečně považovat za nepřezkoumatelný. S ohledem na výše uvedené skutečnosti musí soud konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jak je výše uvedeno.
13. Dále žalobce namítal, že žalovaný došel k závěrům ohledně důvodů kácení dřeviny, resp. riziku zasahování větví do trafostanice a stínění učeben, ačkoliv k takovým závěrům není ve správním spise opora. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podkladem, ze kterého by mohly uvedené skutečnosti vyplývat, je výpis z katastru nemovitostí se zákresem umístění dřevin a 9 fotografií dřeviny (obsahují pohled na dřeviny i detaily kmene některých dřevin), záznam z místního šetření ve spise založen není. Z uvedených podkladů však skutečnosti týkající se zasahování větví do trafostanice plynou, a to z fotografií založených do spisu (z fotografií jednoznačně plyne zasahován vrby jívy do objektu trafostanice - kmen dřeviny roste přímo proti objektu trafostanice a téměř se jí dotýká, resp. i nevhodný růst další dřeviny, tj. stav nakloněného trnovníku akát včetně pukliny v kmeni této dřeviny). V této části pak námitka žalobce není důvodná. Námitka žalobce je však důvodná co do otázky závěrů ohledně stínění dřevin do učeben přilehlé budovy, kde je namístě souhlasit s žalobcem, že takový závěr žalovaného nemá žádný podklad v obsahu správního spisu, když případné stínění třešní lze pouze zčásti a navíc nedostatečně dovodit pouze z jedné fotografie (třešně navíc rostou s určitým, byť menším, odstupem od budovy), která však tuto skutečnost jednoznačně neprokazuje. V uvedené skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá v této části oporu ve správním spise.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. S ohledem na výše zjištěnou nepřezkoumatelnost považoval soud za nadbytečné zabývat se otázkou posouzení, zda je ve věci namístě zadávat posudek na posouzení otázky denního svícení a překročení hygienických norem, resp. zda regionální odrůdy dřevin mají být určeny jako odrůdy náhradní výsadby.
15. Dále žalobce namítal, že mu nebyla umožněna účast na místním šetření a nebyl ani vyrozuměn o jeho konání. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že zákon o ochraně přírody neobsahuje úpravu institutu místního šetření a samotný správní řád, který se jako procesní předpis na dané řízení vztahuje, rovněž žádnou procesní úpravu místního šetření neobsahuje. Nejblíže je svým charakterem úkonu, který nejdříve dne 7. 3. 2017 (či později, přesné datum není ze spisu zcela zřejmé) učinil prvostupňový orgán a učinil fotodokumentaci dřevin (jak plyne ze soupisu součástí spisu, tento úkon však dle soupisu byl učiněn až po vydání oznámení o zahájení řízení a po vyjádření žalobce o své účasti v řízení), důkaz ohledáním upravený v § 54 správního řádu. I na tento důkaz se vztahuje úprava provádění dokazování obsažená v § 51 správního řádu, kde je v odst. 2 uvedeno, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. V daném případě z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se žalobce vzdal práva účasti při dokazování. Vzdání se práva účasti na provádění dokazování do budoucna je natolik závažný procesní úkon, že jeho existence musí být řádně doložena ve správním spise. V daném případě žádný doklad o takovém úkonu ze strany žalobce ve správním spise založen není a žalovaný jej nepředložil ani jako přílohu svého vyjádření k žalobě. Je tedy nutno vycházet z premisy, že se žalobce účasti při dokazování v daném řízení nevzdal. V daném případě je rovněž nepochybné, že ohledání stromu, který byl předmětem žádosti o povolení kácení, nebylo úkonem, u něhož by hrozilo nebezpečí z prodlení. V daném případě tedy žalobce měl být vyrozuměn včas o konání předmětného ohledání. Předložený správní spis neobsahuje žádné doklady, které by prokazovaly, že by účastníci řízení, a to ani ve vztahu k žadateli, byli vyrozuměni o konání ohledání. Žalovaný pak skutečnost, že o konání ohledání žalobce nevyrozuměl, nijak nerozporoval, dokonce toto vadu v napadeném rozhodnutí sám konstatoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný tuto vadu nepovažoval za vadu, které by mohla mít vliv na správnost rozhodnutí. V provedení dokazování ohledáním věci, aniž by žalobce jako jeden z účastníků byl o chystaném provedení ohledání včas vyrozuměn, však spatřuje soud závažnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (k obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004-74, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 745/2006 – tento rozsudek se vztahoval k úpravě obsažené v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ovšem vzhledem k prakticky totožné právní úpravě je plně aplikovatelný i na daný případ).
16. S ohledem na výše uvedené pochybení při provádění ohledání soud považuje za předčasné vyjadřovat se ke skutečnosti, že žalobce měl při ohledání provedeném mimo správní řízení dospět k jiným zjištěním než správní orgány.
17. Dále žalobce namítal, že nebyl řádně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci samé. V ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl žadatelem, proto mu nemohlo být plně vyhověno, a ani se nevzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Bylo tedy povinností správního orgánu dát žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobci ze strany správních orgánů taková možnost byla dána. Za výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat sdělení obsažené v oznámení ze dne 7. 3. 2017 o zahájení řízení o povolení kácení zaslaném žalobci dne 7. 3. 2017. V tomto sdělení je obecně uvedeno, že nahlížení do spisu je možné v pondělí a ve středu ve stanovený čas. V době předmětného sdělení správní orgán neměl shromážděny podklady k rozhodnutí ve věci (ohledání bylo provedeno až dne 7. 3. 2017, resp. po tomto dni – tato okolnost není plně ze spisu zřejmá) a v předmětném sdělení bylo pouze obecně konstatováno, že předpokládaný termín vydání rozhodnutí je po 15. 3. 2017. Navíc, podkladem pro vydání rozhodnutí nebyla pouze žádost a její přílohy, které byly v oznámení o zahájení řízení označeny. Ze spisu totiž plyne, že dalším podkladem byla fotodokumentace provedená prvostupňovým orgánem při provedení ohledání, byť není ani zřejmé, kým byla vyhotovena či kdy byla založena do spisu. Žádný další písemný kontakt mezi žalobcem a prvostupňovým orgánem před vydáním prvostupňového rozhodnutí z obsahu správního spisu nevyplývá. Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že ze strany prvostupňového správního orgánu došlo vůči žalobci k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pak toto pochybení nijak nenapravil. V této skutečnosti spatřuje soud závažnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

18. Soud pak s odkazem na ustanovení § 52 s. ř. s. neprovedl dokazování důkazy navrženým v žalobě (důkaz správními rozhodnutími v jiných věcech), když se nejedná o důkazy potřebné pro zjištění stavu věci, s ohledem na skutečnost, že předložený správní spis byl dostatečným podkladem pro vydání tohoto rozsudku.
19. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně zrušil i rozhodnutí Městského úřadu Osek ze dne 27. 3. 2017, č. j. VMH-1145/17-56/17-Ho, neboť zmíněné vady řízení se vztahují i k tomuto rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a), b) a c), § 78 odst. 1 věty první a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.]. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
20. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupkyně žalobce JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d);] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. února 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
předsedkyně senátu
v zastoupení
JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.